

Sat Chit Anand #3 Vraag 1

Wij zij de pelgrims van het onkenbare.

Geliefde Osho,

Als ik voor u zit, voel ik dat er iets geweldigs met me gebeurt, wat ik helemaal niet begrijp. Ik voel me zo dankbaar, maar ik weet niet waarom en waarvoor. Tranen komen op maar ik kan geen enkele reden zien. Ik kom uit het discours met wankele knieën alsof ik vierentwintig uur hard gewerkt heb. Maar wat is er gebeurd? Is het een kwestie van mijn onontwikkeld gewaarzijn dat ik niet begrijp wat er gebeurt of wil mijn mind een antwoord waar geen antwoord is?

Vimal Paro, het is een van de eeuwige vragen die je hebt gesteld. Iedere zoeker op het pad stuit op de een of andere dag op dezelfde vraag. Het is de mind die alles wil weten, want de mind die weet krijgt macht over wat hij weet. Dan wordt dat zijn eigen terrein. Maar het bestaan bestaat in drie lagen: de ene is die van de kennis – dat wat al gekend wordt.

De mind voelt zich volkomen op zijn gemak ermee.

De andere is het terrein van het onbekende wat vroeg of laat gekend gaat worden: wat vandaag gekend wordt, was gister onbekend; wat vandaag onbekend is, wordt morgen ongetwijfeld wel gekend. De mind voelt zich er wat ongemakkelijk bij, maar niet veel. Hij weet, hoewel het nog steeds buiten zijn terrein ligt, dat het niet veel langer buiten zijn terrein kan blijven. Het eerste gebied hoort bij alle godsdiensten in de wereld. Daarom zijn ze allemaal op het verleden gericht. Ze kennen geen dingen gericht op morgen, enkel op het verleden.

De tweede categorie behoort tot de wetenschappelijke wereld. Zij voelt zich volkomen op haar gemak met de dingen van gister, want dat van morgen gaat gebaseerd worden op dat van gister. Maar hun focus is op het onbekende. Dat is het avontuur van de wetenschap, het onbekende blijven overwinnen en het bekend maken; met andere woorden het ontraadselen van het universum. Dat is het fundamentele doel van alle wetenschappelijk onderzoek: er moet geen mysterie zijn in de wereld, alles moet bekend zijn. Wetenschap is de beslissende ontwikkeling van de mind: daarom kan ze niet aan de mind voorbijgaan. Het hele woord 'wetenschap' betekent kennis. Vandaar dat wetenschap het bestaan niet verdeeld in drie categorieën, maar slechts in twee: het bekende en het onbekende.

En er is een derde categorie, die ik het onkenbare noem. Wij zijn de pelgrims van het onkenbare. Je begeven in het onkenbare voelt heel eng voor de mind, want het onkenbare kan op geen enkele manier tot een deel van kennis

worden gemaakt. Het kan nooit het domein en het imperium van de mind worden. Het zal altijd een mysterie blijven. Je kunt het beleven, maar je kunt het niet kennen. Je kunt het ervaren, maar je kunt je ervaring niet tot kennis herleiden. Je kunt het dansen, je kunt je erover verheugen, maar je kunt zijn fundamentele hoedanigheid van mysterieus zijn niet transformeren in verstand ervan hebben. Kennis is volkomen vrij van mysterie.

Dit is de wereld van de mysticus. Dit is de wereld van sat-chit-anand – waarheid, bewustzijn en gelukzaligheid. Deze woorden zijn voor de wetenschap volkomen onbekend, en deze woorden zijn voor de mind absoluut schrikbaar. Noch kent hij waarheid, noch wil hij de waarheid kennen; leugens zijn zo mooi en aangenaam.

Waarheid is gevaarlijk voor de mind, omdat de hele grondslag van de mind vals en onecht is. Op het moment dat waarheid verschijnt, moet de mind vertrekken, is zijn tijd voorbij. Het verschijnen van waarheid betekent ogenblikkelijke dood voor de mind: heel zijn imperium verdwijnt eenvoudig. Ook is de mind niet geïnteresseerd in bewustzijn. In feite probeert de mind op allerlei manieren zo veel mogelijk onbewust te blijven. Door de eeuwen heen heeft iedere maatschappij en iedere cultuur alcohol en andere bedwelmende drugs veroordeeld, maar zonder enig resultaat – ze hebben het overleefd en ze krijgen steeds meer invloed. De reden is: de mind wil zich in onbewustheid laten ondergaan, wat zijn enige ontspanning is. Anders is er altijd spanning, want het onkenbare is heel dichtbij. De mind wil alles over het onbekende, alles over waarheid vergeten.

Je zult verbaasd zijn te weten dat wetenschap helemaal niet geïnteresseerd is in het ontdekken van waarheid. Het is geïnteresseerd in het ontdekken van relatieve waarheden. Relatieve waarheden zijn eenvoudig relatieve leugens! Je kunt de woorden als synoniemen gebruiken.

Probeer het maar... Als je tegen iemand zegt: 'Ik houd van jou in relatieve zin', wat betekent het dan? Het betekent eenvoudig dat je ook van nog veel meer mensen houdt. 'In relatieve zin', kun je zeggen, 'houd ik ook van jou.' Je haat veel mensen in relatieve zin – je haat niet enkel die ene persoon. Met liefde zeg je echt: 'Ik houd van jou in relatieve zin.'

Maar geen enkele minnaar heeft ooit een dergelijke uitspraak gedaan. Iedere minnaar zegt: 'Ik houd totaal, absoluut van je.'

Wetenschap is enkel geïnteresseerd in de objectieve wereld, waar je nooit tot de uiteindelijke waarheid kunt komen, omdat ze vanaf het allereerste begin de subjectieve wereld boycot. Dus haar waarheid zal altijd relatief blijven. De

wetenschapper is geïnteresseerd in objecten, maar hij is niet geïnteresseerd in zichzelf.

Geïnteresseerd zijn in jezelf, betekent geïnteresseerd zijn in waarheid, geïnteresseerd zijn in bewustzijn, geïnteresseerd zijn in gelukzaligheid. Maar dat zijn angstige, gevaarlijke paden voor de mind – ieder ervan...

En in feite komen ze alle drie bij elkaar als drie aspecten van één ervaring. Op het moment dat je waarheid ervaart, ervaar je ook een enorme explosie van bewustzijn en, tegelijkertijd, een immense overvloed van gelukzaligheid vanuit je eigen hart.

In deze stroom van licht beschouwd de mind zichzelf als onbekwaam om zelfs zijn ogen te openen. Het is een vogel van de duisternis, net als de uil – overdag doet hij zijn ogen dicht, en 's nachts begint zijn dag – en de overvloed van gelukzaligheid wordt bijna als een vloed. Het neemt al het dode hout met zich mee dat de mind heeft verzameld als kennis.

En bewustzijn verdrijft dan alle donkere hoeken waarin de mind zichzelf verbergt, zijn verlangens onderdrukkend, en zijn boosheid, hebzucht, wellustigheid en duizend en een andere dingen onderdrukkend die door de maatschappij veroordeeld zijn.

De grootste angst van de mind is niet de dood. Zijn grootste angst is verlichting. De dood is niet iets om je zorgen over te maken, ze kan niets van de mind weghalen, maar verlichting zal de mind volledig vernietigen.

Je vraag Paro betreft echt de mind die probeert op te lossen wat er met jou gebeurt. En wat er met jou gebeurt, gaat de capaciteit van de mind te boven, wat maakt dat je bang bent, beverig en bezorgd. Ik lees je vraag voor: *'Als ik voor u zit, voel ik dat er iets geweldigs met me gebeurt, wat ik helemaal niet begrijp.'*

Ik ook niet! Noch heeft iemand ooit geweten wat het is – geen Gautam Boeddha, geen Jezus, geen Socrates; niemand heeft ooit geweten wat het is. Maar ze hebben er allemaal van gedronken, haar zachtheid gevoeld, haar uitstraling, haar muziek. Maar alles is zo onmetelijk, zo geweldig, dat ze het niet tot woorden kunnen herleiden zodat de mind kan uitzoeken wat het is.

Tenzij iets tot taal wordt herleid, is de mind niet in staat het te begrijpen. De mind is een taalkundige, vol met woorden en taal. Dat is zijn enige schat en als iets niet kan worden uitgedrukt in taal, blijft het buiten de wereld van de mind.

Maar de mind is maar een klein deel van je: je bent veel omvangrijker, vandaar dat je vele dingen kunt ervaren die de mind niet kan begrijpen.

Je zegt: 'Ik voel, me zo dankbaar...' Je ervaar het onuitsprekelijke. Alles wat je kunt doen is je dankbaar voelen. Je kunt niet eens zeggen waarvoor je dankbaar bent, want dat 'wat', is een deel van het mysterie van het bestaan. Dit is een aangename indicatie dat wat er met je gebeurt een dankbaarheid met zich meebrengt. En dankbaarheid of weldadigheid is veel belangrijker dan welke kennis ook, want het transformeert je. Kennis informeert je alleen maar. Je kunt geweldige geleerden vinden, vol met kennis, maar hun levens zijn leeg en arm. Er gebeurt niets in hun levens. Onder de last van hun kennis hebben ze niet geleefd. Ze dragen eenvoudig de last, want die last maakt ze achtenswaardig in een wereld van onwetende mensen. Deze zelfde mensen – als ze omgeven waren door dwalingen – zouden uitgelachen worden. Mohammed zei altijd: 'Een mens van geleerdheid is gewoon een ezel die heilige geschriften met zich mee draagt.' Hij voelt zich misschien heel trots te midden van andere ezels, die wereldse dingen met zich mee dragen: de een draagt zout, een ander draagt modder, weer een ander draagt zand, en nog weer een ander draagt hout – natuurlijk is de ezel die heilige geschriften draagt een priester onder de ezels. Hij is een grote geleerde te midden van de ezels en alle ezels gaan dan respectvol naar hem zijn; hij is niet een gewone ezel.

Zo is het ook met je geleerden, met geweldige professoren, vooraanstaande priesters, belangrijke rabbi's – zij hebben hun leven verspild aan boeken. Ik ben niet tegen boeken, maar je moet bedenken dat het één dimensie is; het is niet je hele leven. Als je hele vol raakt van de boeken, ben je enkel een boekenkast, en overigens volkomen leeg.

Boeken kunnen je leven in waarde doen toenemen. Als je een bepaald leven hebt, als je een bepaalde liefde hebt, kun je misschien in de poëzie iets vinden waarvan de dichter zich mogelijk niet bewust was. Als hij alleen maar een mens van de mind was, dan is dat wat hij heeft geschreven enkel een compositie van woorden, in overeenstemming met de regels van grammatica en taal. Maar een mysticus kan in die woorden iets lezen wat hij er in feite in giet en wat er niet is.

En een van de belangrijke hoedanigheden van de mysticus is dankbaarheid, zonder ook maar te weten waarvoor: 'Maar ik weet niet waarom en waarvoor' – dat is precies het juiste. Vol van dankbaarheid voor het onkenbare, vol van dankbaarheid voor datgene wat de capaciteit van de mind te boven gaat. Je komt in aanraking met nieuwe horizonten, je vliegt vlakbij de sterren. De mind kan dat niet bereiken. Daarom is er dankbaarheid. 'Tranen komen en ik kan geen enkel reden zien.' Het zijn geen rationele tranen. In feite heeft niemand van rationele tranen gehoord, heeft niemand ooit

ervaren dat tranen uit zijn ogen stromen omdat twee plus twee vier is – allemachtig, twee plus twee is vier zou tranen voortbrengen. Kennis kan geen tranen voortbrengen. Tranen wijzen op iets dat heel erg belangrijk is, dat je iets hebt beroerd dat enkel door tranen of lachen of dansen kan worden uitgedrukt – wat allemaal irrationeel is. Je kunt dat niet rationeel verklaren.

Aan Shunyo gaf ik een klein antiek Rolex horloge voor Veeresh. Ik zei haar: 'Vind hem en geef het aan hem.' Ze kwam naar me terug gerend en zei: 'Veeresh is echt gek. Toen ik hem het horloge gaf, begon hij eenvoudig te huilen en te dansen. Ik kon het niet geloven! Hij zei niets, hij is gewoon buiten aan het dansen!'

En omdat ze hem zocht, vroeg ze ook aan Anando om naar hem uit te kijken. Nadat Shunyo het horloge aan Veeresh had gegeven, vond Anando hem en ze kon het ook niet geloven – wat is er gebeurd? Alleen maar huilen en lachen tegelijk, en hij was aan het dansen, aan het springen. Ze bracht hem mee tot vlakbij mijn kamer, om het Shunyo te vertellen.

En Anando zei: 'Het is vreemd... wat is er met hem gebeurd?'

Shunyo zei: 'Het is niets, enkel dat Osho hem een horloge heeft gegeven.'

Het is irrationeel, maar een mens die enkel de rede kent, kent alleen maar een woestijn van het leven. Hij kent de rozen niet. Hij kent de prachtige geluiden van de vogels niet, die niets betekenen – ze zijn irrationeel. Zelfs om ze lied te noemen, is in feite helemaal niet juist. De vogels maken geluiden zonder een enkele reden, enkel vanuit enorme dankbaarheid voor deze prachtige ochtend, voor de zon, voor de bomen; alleen maar voor weer een dag om erin te ademen, om in de lucht te vliegen, om lief te hebben, om te zingen en te dansen. Ze maken geluiden omdat ze niet weten hoe ze het universum op een andere manier moeten bedanken.

Wanneer je ook iets van het hart gaat ervaren, ontdek je een enorm verlangen om te huilen. Dat huilen, komt niet uit droefheid voort. Die tranen zijn waardevoller dan een enkele hartslag. Die tranen zijn nog warm, die tranen zijn nog levend, en die tranen die zeggen dat je iets hebt beroerd dat aan woorden en aan de mind voorbijgaat. Ze zijn van een immense vreugde en dankbaarheid, sensitiviteit en hulpeloosheid – hulpeloosheid omdat je niet in woorden kunt uitdrukken wat je ervaart.

In feite is alles wat geweldig is in het leven zonder reden.

Op een keer stond Picasso bij een rozenstruik te schilderen en een man stond er bijna een uur naar te kijken. Uiteindelijk kon hij de verleiding niet weerstaan en zei tegen Picasso: 'Excuseer me, meneer, maar ik kan geen enkele reden

zien voor wat u aan het schilderen bent. Ik heb er van alle kanten naar gekeken... ik kan niet eens ontdekken wat het is!

Picasso keek hem aan en zei: 'Kijk gewoon naar de rozen. Ga naar ze toe en probeer te ontdekken waarom ze daar zijn. Ik voel me zo zeer lastiggevalen en niemand vraagt aan de vogels, niemand vraagt de pauw: "Waarom deze prachtige staart, waarom zoveel prachtige kleuren?" Niemand vraagt de koekoek – het geluid is zo melodieus, bijna onvergelykbaar melodieus - niemand vraagt aan de bomen: "Waarom zijn jullie groen?" En iedere idioot komt naar mij toe om te vragen: "Wat ben je aan het doen, wat is de betekenis ervan?" Ga naar god toe en vraag hem: "Wat is de betekenis van dit hele universum?" Ik ben maar een kleine schepper, hij is een grote schepper... Ga maar – misschien kent hij de reden.'

Maar ik weet dat als je god ontmoet, hij de reden ook niet kent. Welke reden kan hij ervoor aangeven waarom hij de veren van de pauw zo prachtig geschilderd heeft? Wat was de reden? Waarom heeft hij de paradijsvogel een lange witte staart gegeven?

Je vindt hem in mijn tuin. Elk seizoen komt en gaat hij. Net twee dagen geleden kwam hij weer.

Een paar maanden lang was hij verdwenen. Hij had zo een witte staart, zo sneeuwwit, en de vogel zelf is heel klein en zwart. En een dergelijke kleine vogel, die zo een lange witte staart draagt – het slaat nergens op.

Vanwege de staart kan de vogel bijna niet vliegen. Hij springt gewoon van de ene boom naar de andere boom. Wat voor reden kan er nu zijn? Maar hij is zo mooi, enkel al de combinatie van kleuren is zo prachtig.

Schoonheid hoeft niet rationeel te zijn; noch gelukzaligheid hoeft rationeel te zijn, noch stilte. Meditatie is geen rationele inspanning: het is in wezen irrationeel. Meer accuraat zijn is super rationeel: het gaat aan de rede en al zijn concepten voorbij.

Picasso had gelijk, want hij zei eenvoudig dat niemand het aan god vraagt... Iedereen gaat bidden in de kerk, in de synagoge, in de tempel, en niemand vraagt hem: 'Wat is van dit alles het doel?'

De zon blijft ieder ochtend opkomen, terwijl hij zo een prachtige zonsopkomst laat ontstaan boven de oceanen, boven de bergen, terwijl hij zo veel prachtige kleuren creëert aan de horizon – om een merkwaardige reden die ik niet ken.

Ik was student aan een universiteit die misschien de beste locatie heeft in de hele wereld – zeker in India. Ik heb veel universiteiten bezocht, maar de universiteit van Sagar, een hele kleine stad, heeft een bepaalde speciale kwaliteit bij zich – niet de universiteit, maar de berg en het meer. De

universiteit staat op de berg, een kleine berg, maar het meer is heel uitgestrekt, mijlen ver.

Ik heb gezien dat de horizon elke ochtend door god werd geschilderd, en iedere avond door god op vele plaatsen in de wereld, maar ik heb nooit zoveel psychedelische kleuren gezien als waarin hij slaagt op de Sagar universiteit. Ik heb nooit dergelijke kleuren gezien als op het moment dat de zon opkomt boven het meer en wanneer hij ondergaat boven de bergen. Hij verspreidt zo veel kleuren, volkomen zonder enige reden, alleen maar vanuit pure overvloedigheid.

Na het zien van de ochtenden en avonden in Sagar heb ik gezocht naar dezelfde kleuren, maar ik heb ze nergens gevonden. Iedere plek lijkt pover te zijn voor zover het gaat om ochtenden en avonden. Sagar is een wat kleinere stad. Het enige mooie is dat het een universiteit heeft op een van de mooiste plekken.

Maar waarom zou god zo genereus zijn? Er is geen reden voor.

Zelfs als je god ontmoet, kan hij je niets uitleggen. Daarom heb ik de hele hypothese van god weggedaan. Er is geen noodzaak voor god, want god accepteren betekent zo veel last en spanning en ongerustheid en zorg op die arme kerel leggen. Het is beter dat hij niet bestaat. Het betekent niet dat ik tegen god ben – het komt enkel voort uit mijn liefde en mededogen. Ik voel dat hij niet hoort te bestaan! Mijn eigen manier van god ontkennen is volkomen anders dan die van een atheïst – zij zijn tegen hem. Ik ben absoluut voor hem, maar hij is er niet.

Picasso had gelijk toen hij boos werd. Een andere keer gebeurde het... Een heel rijke vrouw, superrijk, vroeg hem een portret van haar te schilderen. Hij zei: 'Ik schilder geen portretten.'

Zij zei: 'De prijs doet er helemaal niet toe – wat je ook vraagt – maar ik wil een portret van jou, enkel omdat je geen portretten maakt! Ik wil iets unieks, niemand in de hele wereld heeft dan een portret van Picasso behalve ik. Ik ben bereid elke prijs te betalen die je zegt, maar je moet wel een portret maken.'

Picasso dacht voor een moment bij zichzelf: 'Vraag zo een enorm bedrag dat de vrouw er vandoor gaat.' Dus zei hij: 'Vijf miljoen dollar.'

De vrouw zei: 'Ik geef je zes. Ga maar schilderen, ik ben al voorbereid.'

Nu zat hij gevangen, dus moest hij het portret wel schilderen. Toen het portret klaar was, zei de vrouw: 'Alles is prachtig, maar zeg me enkel één ding: waar is mijn neus? Ik kan hem niet vinden...'

Een neus is precies het centrum van je gezicht. Als je de neus kunt vinden, dan kun je uitzoeken waar de ogen zitten, waar de mond is, waar je oren zitten en al het andere. Maar zonder het centrum te ontdekken...

De vrouw zei: 'Vertel het me alleen maar wat de neus betreft, al het andere zoek ik zelf wel uit!'

Picasso zei: 'Ik zei je al dat ik niet doe aan portretschilderen, want dit soort probleem komt later altijd naar voren. Ik weet niet waar je neus zit. Ik wist het al toen ik aan het schilderen was, maar alles wat ik nu weet... Het is een prachtig schilderij, zo veel mooie kleuren – wie bekommert zich dan om de neus? Vertel gewoon niemand dat het jouw portret is!'

In zekere zin is Picasso dichter bij het mysticisme gekomen dan welke andere schilder ook, want alles wat hij geschilderd heeft, is er niet voor om begrepen te worden, maar enkel om ervaren te worden. Zijn kleuren, zijn combinatie van kleuren zijn gewoon ongelofelijk. Hij heeft vele malen god verslagen. Maar vraag niet naar de betekenis, vraag niet naar de reden, breng het niet de mind binnen, geniet er alleen maar van!

En je weet het al, wanneer je van een echt lekkere ijsco geniet... Hoe noem je dat? Tuttifrutti? Je vraagt niet naar de reden. Je vraagt niet naar de betekenis. En wanneer je naar Sarjano's pizzeria gaat, vraag je dan: 'Wat is de betekenis ervan?' Smaak is genoeg. Ik weet niet eens wat het is, want ik heb het nooit geproefd, maar ik merk dat er speeksel in mijn mond komt, en hoe is het met jou? En ik zal nooit pizza gaan proeven, dat kan ik je wel verzekeren, want ik wil graag een paar dingen mysterieus houden!

Je zegt, Paro: 'Ik kom uit het discours met wankele knieën...' Ik ga er ook op dezelfde manier uit. Op de een of andere manier lukt het mij mijn kamer te bereiken. Je zegt: '... alsof ik vierentwintig uur hard gewerkt heb.' De oorzaak van wankele knieën is dat je dronken bent van iets wat geen chemische drugs zijn of alcohol, maar iets van bewustzijn, iets van waarheid, iets van gelukzaligheid, wat je even dronken kan maken of zelfs nog veel meer dronken dan welke alcoholische drank ook.

En nu vraag je mij: 'Maar wat is er gebeurd? Stel niet zulke vragen!

Iets echts gebeurde er. Als je vragen stelt, is er een gevaar dat het misschien ophoudt te gebeuren, want het is een heel schichtig verschijnsel.

Laat het gebeuren, geniet er zoveel van als je maar kunt, en maak je geen zorgen over wankele knieën. Hoe meer je ophoudt met vragen te stellen of met uitzoeken wat er gebeurt, hoe minder je dan het gevoel hebt dat je vierentwintig uur lang hard gewerkt hebt.

Vragen naar wat niet te beantwoorden is, doet geweldige spanning ontstaan. Het brengt echt het gevoel teweeg van hard werken en mislukking, want je kunt nooit slagen!

‘Is het een kwestie van mijn onontwikkeld gewaarzijn dat ik niet begrijp wat er gebeurt...? Nee! Met ontwikkeld gewaarzijn zal je ontdekken dat je knieën zelfs nog wankeler zijn. Het is eenvoudig wat je in jezelf herkent.

‘Wil mijn mind een antwoord waar geen antwoord is?’

Ja, stop daarmee!

Dolores trouwt met de oude meneer Pincus omdat zij denkt dat ze zijn geld krijgt zonder dat ze veel hoeft te laten zien. Tijdens hun huwelijksnacht giechelt ze wanneer hij een condoom tevoorschijn haalt en het op het nachtkastje legt. ‘Lievaling’, mompelt ze, denk je niet dat je wat voorzichtig moet zijn. Tenslotte ben je achtentachtig.’

Maar meneer Pincus hinnikt alleen maar en pakt enkele momenten later watten uit de la en stopt het in zijn neusgaten. Vervolgens pakt hij een paar oordopjes.

‘Lievaling’, zegt ze, ‘ik begrijp het condoom wel, maar wat ben je nu aan het doen?’

‘Schat’, antwoordt hij, terwijl hij dopjes in zijn oor stopt, ‘je zou nu heel goed kunnen weten dat er twee dingen in het leven zijn die ik niet kan verdragen. Het ene is een vrouw die tekeergaat, en het andere’, zegt hij terwijl hij het licht uit klikt, ‘is de geur van brandend rubber.’

Hymie Goldberg werkte zijn hele leven hard en werd erg rijk. Maar nu ligt hij op zijn sterfbed met zijn vrouw Becky naast hem, en hij is zijn wereldse bezittingen aan het verdelen.

‘Mijn Cadillac’, begint hij, ‘met de drukknop voor de politiemotor verklikker, laat ik aan mijn zoon Sam.’

‘Je zou hem beter aan Joe kunnen laten’, zegt Becky. ‘Hij is een betere chauffeur.’

‘Dat is goed’, fluistert Hymie. ‘Mijn Rolls Royce laat ik aan mijn dochter Linda.’

‘Je zou hem beter aan je neef Willie kunnen geven’, onderbreekt Becky. ‘Hij is een hele zorgvuldige chauffeur.’

‘Goed dan. Geef hem maar aan Willie’, vervolgt Hymie. ‘En mijn twaalf-cilinder Jaguar geef ik aan mijn nicht Sally.’

‘Persoonlijk’, zegt Becky, ‘denk ik dat Judy die moet krijgen.’

Hymie tilt zijn hoofd op en schreeuwt: ‘Becky, alsjeblieft! Wie is er aan het sterven? Jij of ik?’